

Copyright © 2020 SIONO Editura.

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 200 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

Redactor: Em Sava

Corectură: Nouria Nouri

Ilustrația copertei: Mirela Pete

Fotografii din arhiva Em Sava

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93-105, Sector 1 București ROMÂNIA

[www.sionoeditura.com](http://www.sionoeditura.com)

E-mail contact: [office@sionoeditura.com](mailto:office@sionoeditura.com)

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**Nuanțe de piper și ciocolată : it is what it is.** - București :

Siono Editura, 2020

ISBN 978-606-95013-5-1

821.135.1

# Nuanțe de piper și ciocolată

It is what it is

**SIONO**  
EDITURA

București, 2020

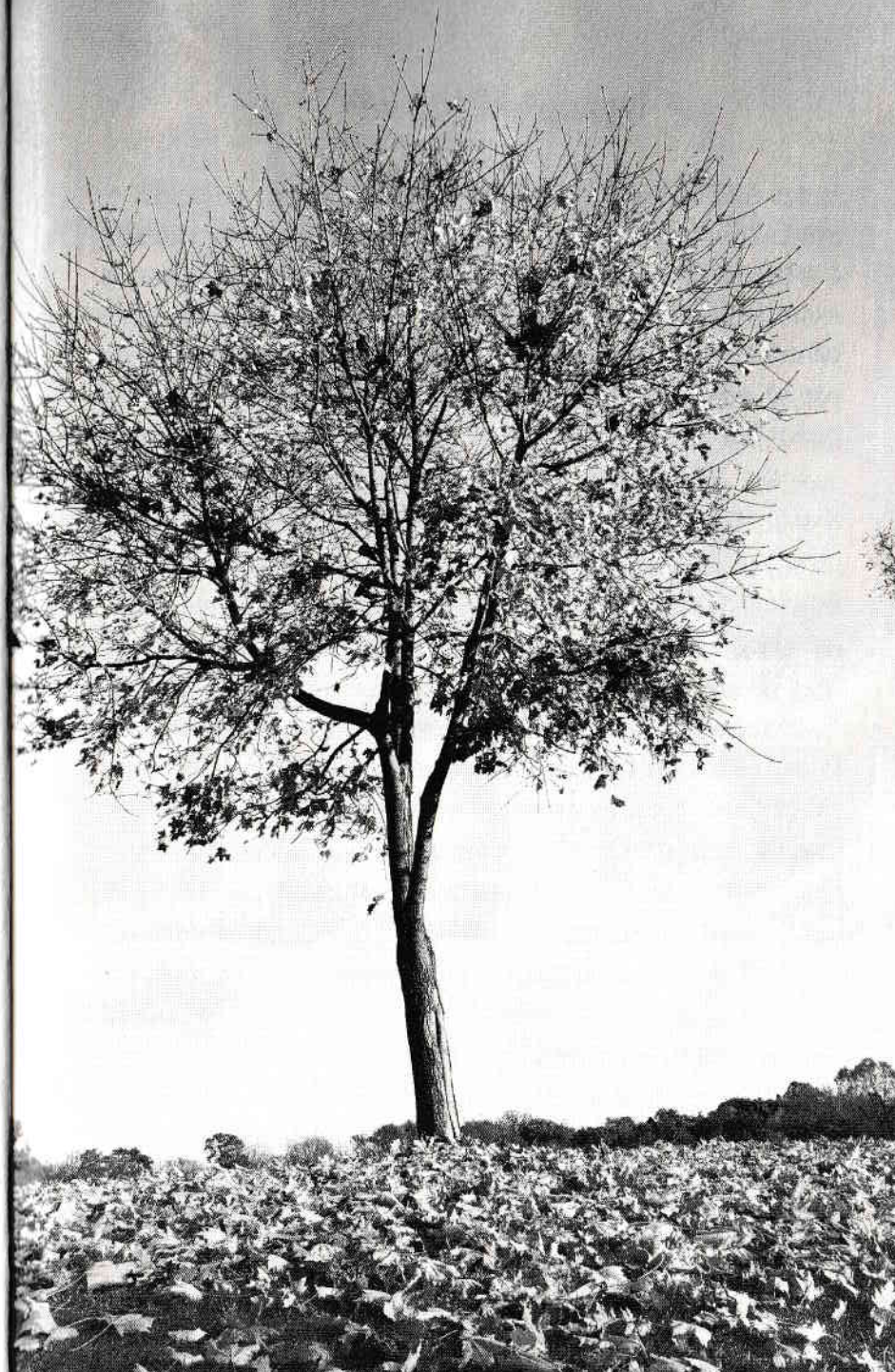
Respect pentru oameni și cărți

Nuanțe de piper și ciocolată	1
Ami Ancelin – Fluturii cenușii	4
Nicoleta Beraru – Ursita Crisalidelor	14
Ionuț Calotă – Bonoavis, numele ei necunoscut	32
Dan T. Castanman – Femeia cu @	42
Cristina Centea – Mireasa de carton	48
Antonela Chezan – Îmi place să vorbesc cu tine oricând	56
Camelia-Maria Cîmpean – Scrisoarea	62
Marina Costa – Dragostea e scrisă-n carte	72
Issabela Cotelin – Poveste fără pereche	82
Cristina Cristea – Într-o zi de decembrie	88
Florentina Loredana Dalian – Iubiri de taină	98
Otilia Dima – Sunt împreună acum?	104
Efrem Caleopi – Lina	112
Diana Gole (Neață) – Muza	118
Fabiola Ion – Gândul meu	128
Monica Adriana Ionescu – Micuța mea dragă	134
Dana Maria Jugăurs – Nespus	140
Irina Magierka – Savoare de cireșe amare	148
Diana Adriana Matei – Într-o zi de vineri	154
Dana Mierluț – Scrisoare despre ochii ei albaștri-verzui	160
Iulia Nani (Bertea) – Ușile	166
Dana Nichițelea – Doar o poză de buletin	178
Clara Elena Păun – Pești și oameni	186
Mirela Pete – Poveste cu ie parfumată	192
Mona Șimon – Greșeala	202
Ileana Vlădușel – O iubire de neuitat	210
Andra Corina Vrabie – O dragoste odioasă	218

Apariții 2020



SIONO Editura  
www.sionoeditura.com  
office@sionoeditura.com



*La unsprezece ani și ceva citeam pe furis „Anna Karenina”, „Madame Bovary”, și scriam poezii pe pagini rupte din caietele de școală. Nu am publicat niciodată. Am purtat în suflet și pe caiete – aruncate mai târziu la coș – pasiunea pentru scris. De ceva vreme trăiesc în Marea Britanie, dar nu pot să stau departe de Iași, orașul nopților de mai cu miros îmbătător de tei, orașul în care m-am născut și pe care îl port în suflet. Tot de ceva vreme am un blog, „A sophisticated woman”. Mai mult, sau mai puțin, scriu despre mine. Departe de a fi sofisticată, femeia din paginile blogului meu e o femeie în conflict cu propriile sentimente și emoții, o femeie care, între ficțiune și realitate, culmea și întâmplător există.*

„Nu poți trăi amăgindu-te, cum nu poți trăi fără să crezi în ceva. Cred în iubiri predestinate, în iubiri fericite și nefericite. Cred în suflet, ăla pereche, în iubiri cântate și descântate, în iubiri scrise; trăite și netrăite. Suntem dragoste, iubire, pasiune, într-un joc năucitor al destinului. Nu orice ușă deschisă va fi locul unde vei rămâne, nu orice inimă se va topi tremurător în palma ta.”

(Gânduri dintr-o vară târzie – fragment)

## Fluturii cenuși

După o veșnicie, te pierzi în ochii lui. Cum numeri așteptările? În lacrimi de ploi. După o veșnicie, îl întâlnești. Nu știi dacă o viață pe el l-ai așteptat, dar știi doar atât, că el te-a așteptat pe tine.

– S-a pierdut semnalul de la GPS!

Plouă furios în rafale, plouă din cer și din pământ. Roțile înverșunate înghit nemilos autostrada. Plouă vânturător dintr-un cer întunecat. Plouă greu pe ștergătoarele nătânge, tremurând chinuit sub vârtejurile de ploaie. Mergem chior și rătăcit sub lumini de far. „S-a pierdut semnalul de la GPS!”, repetă supărător vocea din sistemul de navigație. Îmi ghi-cești teama și-mi spui că oprim la prima benzinărie. De trei ore, cât o veșnicie, mergem prin infern. Am o mie de gânduri și mi-e greu să mă prefac ca totul e bine. Între noi, tăcerea se strânge tot mai grea, plină de întrebări. Mi-e teamă să te privesc.

Ne-am atins întâmplător, iar acum îți simt mâinile încordate pe volan. Strig fără să mă auzi: „Oprește!” La capăt de drum simt că ne sfârșim povestea. Până acolo trecem prin iad. Fug cu tine! Fug cu tine înfricoșată sub cerul care s-a dezlănțuit într-o furtună ucigătoare. Fug cu tine sub un cer năvalnic de furtuni. Suntem în Germania, noaptea, parcați într-o benzinărie aflată sub asediu. Blocată de mașini, benzinăria de pe autostradă e singurul refugiu în fața furtunii nebune. În aburii de cafea și urletul de ploaie nu ne spunem nimic, parcă am trăit o viață în care ne-am spus totul. De ce



ne ferim privirile unul de celălalt? Poate că ne e teamă să nu ne fie teamă. Îți răspund în gând la întrebările pe care le simt în tăcerea ta. Le simt plutind tremurător în aer ca pe niște fluturi cenușii cu aripi grele de noapte. Mă fulgeră amintiri nebune din vremea când ne scriam povești. Îmi întorc privirea către tine. Tulburător, mă împresoară fiori nebănuți. Inima îmi sparge pieptul, descătușată. Ochii tăi sunt un descântec de iubire și ploaie:

– Rămânem aici?

– Rămânem oriunde vrei tu!

Mă privești într-un fel și apoi mă topesc în brațele tale. Plouă dezlănțuit și sălbatic cu săruturi nebune.

### **Cinci ani mai devreme**

Trăiesc amețitor, într-o grabă nefirească. Trăiesc haotic și complicat într-o realitate înșelătoare, una cu gene rimelate și mult fard. Adun și împrăștii iubiri. Sunt femeia pe care o cumperi pentru un moment de iluzii. Sunt femeia care te minte și pe care o vrei oricum. Sunt femeia care ucide moralitatea. Dincolo de toate, sunt femeia care așteaptă iubirea trăită și experimentată, iubirea fără mutații genetice, fără năluciri filosofice, iubirea-iubire care te face să tresari atunci când îți bate la ușă. Sunt modelul de video-chat. Îmi blochez profilactic senzațiile sub anestezic. Hrănesc minți bolnave, devorante, perfide, minți halucinante. Trăiesc într-o lume rafinat disimulată, o lume unde rațiunea devine o viziune absurdă, o limită, o mască. O lume în care întâlnești oameni-

oameni și oameni-neoameni. O lume în care m-am pierdut și în care am învățat greu regulile jocului, un joc fals, detestabil, trivial. Niciodată să nu spui niciodată, nici chiar atunci când nu mai e nimeni cu tine. Nici chiar atunci când nu mai știi cine ești. Niciodată înseamnă până mâine atunci când trebuie să alegi. Și am ales! A fost o pornire înverșunată împotriva mea și a lumii. O lume care îți cântărește inteligența și studiile ca pe un sac de cartofi. O lume care nu dă doi bani pe tine. Finalul? Întotdeauna o prăbușire cu fața ascunsă în palme, rănită, sfâșiată, cu sufletul dus la terapie intensivă. În noaptea asta sunt cu el, spunându-ne aceleași minciuni. Știm amândoi că e un scenariu. O poveste regizată, impusă de regulile site-ului. Trebuie să-l păstrez cât mai mult și cât mai aproape. Suntem personaje fictive ascunse în spatele unui ecran. El pare relaxat, fără sentimente, aflat acolo fără un motiv anume, dintr-o curiozitate întâmplătoare, o alternativă de ucis timpul. Nu-l cred! Cu abilitatea unei târfe ieftine care-și cântărește din priviri clientul, îl simt totuși diferit. Îmi iau rolul de femeie care seduce! Banal! El, bărbatul care caută o creație genială, interzisă, pe care nu o poți avea și nici atinge. Și mai banal!

Povestea curge. Ne mințim și ne rănim unul pe altul în ore lungi pe care el le plătește să mă aibă. Dincolo de scenariu ghicesc două vieți paralele, diferite, vieți obosite. Cine e el cu adevărat? Cine vrea el să fie? Îl rănesc, apar și dispar. Îl mint! Nu-i pasă! Avem întâlniri la ore stabilite. Vorbim despre viață, despre locuri, despre călătorii, despre hobby-uri! Plictisitor! Are un câine. Și mai plictisitor!

Coleționează obiecte de artă și are o afacere cu medicamente. Nu-mi pasă! Nu mi-a cerut niciodată să mă dezbrac! Mă plătește doar să mă vadă îmbrăcată în rochii elegante și purtând bijuterii. Uneori mă simt precum Eliza Doolittle, florăreasa, fata gunoierului din *Pygmalion*, luând lecții de fonetică și transformată într-o doamnă de înaltă clasă. În noaptea asta nu mai vreau să-l văd. Sunt obosită, golită. De la un timp, ne lipsim fără să vrem unul altuia.

Ne-am îndrăgostit, nu unul de celălalt, ne-am îndrăgostit de povestea inventată de noi, de cuvintele aruncate pe tastatură, de timpul în care fugim de realitate. O realitate în care nu se întâmplă nimic.

- Vreau sa te sărut... ce gust ai?
- Cafea, bomboane, nu știi!
- Ciocolată? Mă înnebunești.
- Eu sau ciocolata?
- Tu! Mă faci sa fumez, mă enervezi, mă agiți, mă liniștești, mă surprinzi, mă faci sa visez... Fă-mă sa te alung!
- Taci! Înnebunește-mă!

Nu mai e la fel. Am emoții când îl văd. Am numărul lui de telefon pe care l-a ascuns ingenios printre mesajele trimise pe email-ul de pe site. Nu l-am sunat niciodată, nu știe dacă am reușit să deslușesc mesajul în care mi-a lăsat numărul de telefon. Da, nu mai e ca la început, când îmi era ușor să-l țin ore lungi vorbind despre nimicuri, când îi ceream curioasă să-mi facă un tur virtual al casei, să-mi arate bucătăria, dormitorul, cățelul, purcelul... Nu mai e ca la început, când îl țineam ore în șir, când îl făceam să râdă

sau îi spuneam că visez să am un job într-o clădire din centrul financiar al *Canary Wharf*-ului. Dintr-odată nu mai sunt sigură de mine. Noaptea asta e una dintre nopțile lungi în care îți dorești să fii undeva departe, să fugi, să-ți iei o viață, una adevărată. Nu poți avea o viață fabricată în spatele unui ecran cu lumini și culori false. Mai bine pleacă! Fugi!

Mă întorc în pauză la cafeaua rece părăsită în *lounge*. L-am lăsat așteptându-mă. I-am trimis un mesaj: „Revin, am nevoie de o pauză!” Îl mint, vreau să plec.

În *lounge* e liniște, iar țigările ard nefumate, cafeaua a rămas nebăută printre cutiile de energizante, suc, ciocolată, sticksuri și farduri. Toată lumea e în pauză, cu ochii în telefon. Între două *like*-uri, scrumul de țigară, aruncat de unghii lungi și vopsite, pică pe canapea și pe oriunde. Le privesc și le știu poveștile. Cele mai multe dintre ele nu se dezbracă. Clienții le oferă bani pentru discuții interminabile. Cea blondă, tunsă scurt, lucrează la o reprezentanță auto. S-a despărțit de curând de iubit. Clientul ei e un tip îndrăgostit până peste cap de ea. O plătește să vizioneze filme împreună. Privindu-ne cu un aer superior, bea cafeaua, aruncându-și, din când în când, ochii pe ceas. Nu vrea să întârzie la întâlnirea virtuală. Îmi caut geanta și țigările, încercând să ocolesc privirea Ginei:

- E totul OK?

Gina e o roșcată dulce, singura mea prietenă. Îmi face părul când ieșim în pauză și ne știm toate secretele. S-a lăsat de facultate și s-a mutat cu iubitul ei pasionat de calculatoare, dar nu au bani să plătească chiria.

– Nu! Nu sunt OK, plec!

– Ai grijă, să mă suni!

E târziu, trecut de miezul nopții. Iubesc aerul rece, ploaia și vântul de afară. Am plecat grăbită, fără să chem un taxi. Îmi caut cardul în geantă și mă îndrept spre colțul străzii, unde știu că este un bancomat. După câteva încercări, afurisitul de bancomat refuză cu încăpățănare să-mi dea bani și atunci mă uit pe telefon: noiembrie, 17. În noaptea asta am sufletul strivit, sfâșiat, înfrigurat, dar eliberat de o piatră mută. În noaptea asta mi-am salvat casa în care nu am fost niciodată fericită. În noaptea asta am dat băncii până la ultimul ban pentru o decizie proastă din trecut. Prețul? Eu! Rănită, umilită, demnă de dispreț. Stau în ploaie și mă întreb cu ce o să-mi plătesc un taxi. Viața asta e nebună, e mizerabilă. Plec pe jos. Nu mai e nimeni în ploaie. Îmi alung gândurile și-mi ascund lacrimile în fumul de țigară: nu fi nătângă, mergi înainte! Ce romantism, ce *love*, ce *romance*? Ce... dragoste întârziată? La naiba cu toate! La naiba și cu mine! Culeg de prin geantă un sandviș cu miros de parfum și mă uit la ceas. Aiurea, trebuie să mă grăbesc!

Uneori nu mai știm pe care drum ne-am pierdut sufletul și atunci îl dăm uitării, sperând că o să se întoarcă el viu și nevătămat. Uneori închidem uși în spatele cărora nu a mai rămas nimic, alteori plecăm doar pentru că trebuie să plecăm, deseori luând viața de la capăt. Oare pentru a câta oară? De cele mai multe ori nici nu mai numărăm. Nu știu ce vreau să-i spun, poate ar trebui doar să-i mulțumesc. El nu știe cât de mult m-a ajutat. Nu i-am spus niciodată pentru ce

și de ce sunt acolo. Nu i-am răspuns niciodată la întrebarea asta. Sunt în ploaie cu telefonul în mână și îl sun:

– Știi, am plecat, nu o să mă întorc niciodată, mă simt golită, jefuită! În noaptea asta las o parte din viața mea. O viață pe care nu vreau să mi-o amintesc. Vreau totuși să știu, de ce m-ai ales pe mine? De ce ești aici, în lumea asta ireală, nebună, distorsionată? Nu vreau să te rănesc! Salvează-ți inima! Pe a mea am pierdut-o!

– Mi-ai atins inima, mi-ai luat respirația! Intens! Nu vreau să te pierd! Minte-mă dacă vrei! Minte-mă dacă poți! Dacă pleci, ai grijă de tine!

\*\*\*

Răstimp amăgitor, un zbor peste ocean, două lumi știute, o lume acolo, o lume aici, o gară unde ajungi și nu-ți pasă când vine trenul tău. Ai învățat să nu te mai grăbești, dar fugi de tine. Au trecut atâtea ploii! Între două dimineți, pleci spre undeva, nevrând să ajungi prea curând. E un fel de alb peste gri și dimineața e rece cu gânduri răvășite. După o vespnicie, îți aprinzi o țigară, iar lumea se grăbește în jurul tău. Tu nu ai unde să te grăbești. Trenul tău te va duce peste o oră nu știi unde. Cum numeri așteptările? În lacrimi de ploii. Începi o viață nouă, amăgindu-te că totul va fi bine, dar te trezești rătăcind iar în pustiul născocirilor tale pe aceleași înșelătoare și mișcătoare nisipuri. Dincolo de ceruri nu poți să treci, ai aripile prăpădite de atâtea zbor. Ți-e dor să fii cum ești, ți-e dor să fii cum nu mai ești. De gânduri, rătăcești cu buzunarele neîncăpătoare de orele lungi de nesomn, de



noaptele întunecate, îndeși țigările, bricheta, pixurile, *pagerele*, tragi poarta care scârțâie, tragi zăvorul și vezi cu uimire că e lună plină, aerul e rece, stele mai sunt... și e atât de puțin și atât de frumos! Îți bei cafeaua amară și spui, trișând, că mai e timp. Vezi în jurul tău că nu mai e iarnă, că încă mai târâi sacul acela de vise și mai sunt atâtea locuri neumbrate unde nu mai vrei să ajungi. I-am promis acum cinci ani că o să-l sun să-i spun dacă am ajuns cu bine. Nu l-am mai sunat.

Au trecut ploii și s-a făcut toamnă iar și iar. În noaptea asta îl sun. Îmi bate inima, mă întreb dacă mai are același număr de telefon.

– Spune-mi că visez! Sunt cinci ani de când nu mai știu nimic de tine.

– Sunt nedormită după lungi nopți ucigătoare, e mâine ziua ta?

– Știi bine că da! Nu mi-o sărbătoresc niciodată...

– Sunt la patru ore distanța de tine, crezi că...

– Știi, mi-e teamă să te întâlnesc, dar nu știu de ce, azi, inima îmi spune: du-te!

– Mi-e teamă să te întâlnesc, sunt bătrân, te voi pierde! Nu voi mai avea nici măcar gândurile tale! Patru ore și cinci-sprezece ani distanță între noi! Sfidăm tot universul!

– Nu-mi pasă! Uneori nu există o a doua șansă. Îmi mai trebuie o viață doar. Și atât!

– Eu cred că am trăit mai multe vieți. Și nu mai știu în care te-am pierdut! Dacă nu există o a doua șansă... Vin spre tine! Mi-a mai rămas o viață doar. Și atât!





Trăiește în Belgia, unde este profesor și traducător. Colaborează cu diferite publicații din România și diaspora, scriind articole în limba română și neerlandeză.

A debutat în 2018 cu volumul de eseuri și povestiri pentru adulți *Ardei iuți. Povestiri la imperfect*, iar în 2019 a publicat romanul *Luluța și Petrișor sau povestea cuiburilor părăsite*, dedicat copiilor lăsați acasă de părinții plecați la muncă în străinătate, premiat cu locul al doilea la concursul Cartea Anului al Organizației Itaca – Dublin.

„Mi se strepezise sufletul de aguridă. I-aș fi injectat o doză de dulceață să mi se-nfrupte simțirea din mierea liniștii, să îmi alint întreaga ființă în ritmuri molcome de toamnă românească.”

„Îmi miroase a ardei copti și-a tihnă din copilărie, printre blocuri decrepite, la umbra castanilor bătrâni.”

„Două fete sar coarda. Le sar cosițele pe bumbii sânilor ce abia mijesc și-n ochi le lucește candoarea. Vâjâie sfoara corzii în aer, răspândind în lumina verii gata de ducă un miros de asfalt încins și ardei copti.”

(Ardei copti, 2018)

Se întâlniră, nu joi, ci abia sâmbătă, în apartamentul Brăieștilor. Când pătrunse în scara întunecoasă a blocului turn, cu mirosul ei umed și stătut de cămări putrede, neaerisite, găzduite de subsol, cu pereții scorojiți, vopsiți până la jumătate într-un verde-brotac, Crina simți mirosul copilăriei. Aceste miasme ce urcau din pivnița blocului, împletite cu pestilența ghenelor, de care întotdeauna se plânse, îi erau acum, într-un fel, dragi.

Ca de obicei, Valentina o întâmpină pe Crina afabilă și prietenoasă. Abia aștepta să i se destăinuie prietenei sale. O invită pe Crina în camera ei și-i povesti, întreruptă mereu de rafalele de indignare ale celeilalte fete, despre dragostea ei pentru Ghiocel, un țigan din cartierul Cărămizi.

Cărămizi era un cartier cu blocuri joase, jegoase, niște pavilioane cu două, unele cu trei etaje, care aveau câte un perete de cărămidă maronie soioasă, ce făcea efectul unor decorații insolente. Era un cartier rău famat, în care puțini se aventurau să intre. Noaptea, mai ales, fojgăia de tot felul de indivizi ciudați, care mai de care ocupați cu *afaceri*. Acest univers de *afaceriști*, pe care majoritatea se făcea că nu îl vede și nu îl aude, producea spaimă doar la rostirea unui singur nume aferent. De aceea, Crina vru să creadă la început că Valentina glumește. Când Valentina își termină confesiunea, își luă la revedere șocată de destăinuire și o sfătui să uite de această dragoste, „singura adevărată, Crina, în viața mea!”